

[Justitsministeren.]

at undgå nye lovovertrædelser. Man må i denne forbindelse ikke være blind for, at man, hvis man går for langt i retning af at give blanke straffeattester, dels kan udsætte personer, der endnu ikke er tilstrækkeligt stabiliseret, for en unødvendig fristelse, dels kan give anledning til, at private arbejdsgivere søger oplysninger på anden måde, og det ville næppe være nogen fordel.

Det er altså noget af en balanceakt, der skal udføres på dette område. Cirkulæret er udtryk for, hvor langt man turde gå i 1962. Jeg er imidlertid bestemt ikke uvillig til at drøfte, om man på et eller flere områder kan slække på kravene. Kan vi på denne måde række en hjælpende hånd, vil jeg gerne være med. Men man skal også have de modhensyn, jeg lige har nævnt, med i tankerne.

Spørgsmålet om oplysningsbureauernes virksomhed, forslagets punkt 4, blev behandlet her i folketinget den 24. november 1965 i anledning af et spørgsmål fra fru Lis Groes, og jeg lovede dengang at undersøge spørgsmålet. Oplysningsbureauerne er omfattet af lov nr. 63 af 3. marts 1948 om ydelse af juridisk bistand samt om inkasso- og detektivvirksomhed m. v. Loven giver særlige muligheder for at frakende bestemte personer retten til at drive oplysningsbureau, ligesom den giver politiet visse muligheder for at følge med i disse bureauers virksomhed. Men loven indeholder ikke nærmere regler om, på hvilken måde virksomheden må udøves, eller hjemmel for fastsættelse af sådanne regler.

For at få det nærmere materiale frem om de eksisterende oplysningsbureauer og den måde, på hvilken de driver deres virksomhed, indhentede justitsministeriet oplysninger fra samtlige politi- og dommerkontorer. Af dette materiale fremgik det, at politiet ingen steder kendte til klager over oplysningsbureauerne, og at man ikke mente, der var behov for nogen nærmere regulering.

Der findes 9 egentlige oplysningsbureauer, hvoraf de to største ud over hovedkontoret i København har afdelingskontorer i Århus, Ålborg og Odense. Fælles for alle bureauerne er efter det ved undersøgelsen oplyste, at de alene indsamler og videregiver oplysninger, der er af interesse ved bedømmelsen af den pågældendes økonomiske stilling. Der er således ingen, der indsamler oplysninger om f. eks. politiske eller religiøse forhold, og oplysninger fra arbejdsgivere indhentes normalt kun, hvis den pågældende selv har henvist hertil. Derimod interesserer man sig i et vist omfang for familiemæssige forhold, herunder om den pågældende har ægtepagt. Disse oplysninger indgår i bureauernes samlede vurdering af vedkommendes økonomi.

Vi har i ministeriet haft lejlighed til at se de blanketter, bureauerne bruger til at indhente oplysninger og til at give oplysninger til abonnenter. Vi har endvidere set eksempler på de oplysningslister, der udsendes. Hele dette materiale efterlod det indtryk, at oplysningsbureauernes virksomhed er lagt an på at kunne give abonnenterne en rimeligt sikker vurdering af forretningsforbindelsers og kunders økonomiske forhold. Der er forekommet fejltagelser, hvor bureauer er gået for vidt med deres oplysninger, men det synes bekræftet, at der i disse tilfælde har været tale om klare afvigelser fra den sædvanlige forretningsgang. Jeg fandt herefter ikke, at materialet kunne begrunde noget initiativ fra ministeriets side i retning af at søge nærmere regler formuleret for, hvilke oplysninger bureauerne må indsamle og videregive. Resultatet blev således, at justitsministeriet fandt det rigtigst, at eventuelle fremtidige fejl fra bureauernes side — og sådanne kan naturligvis ikke udelukkes — fortsat måtte bedømmes på grundlag af straffelovens almindelige regler om freds- og æreskrænkelse og de almindelige erstatningsregler.

Jeg anerkender imidlertid fuldt ud de bevæggrunde, der har fået forslagsstillerne